

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập
(món bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBC)

SỐ 211

12 TRANG 25 TỶ

PHÁT HÀNH
ngày 27-4-1972
đến 04-5-1972

Chủ Nhiệm : NGUYỄN VĂN MINH

Đào báp : MINH VỒ

Địa chỉ Đăng lục : 54 VỒ TÁNH

ÔNG NÓI : 93801

Wason
DS 531
C74++

CORNELL
UNIVERSITY
AUG 1 1972
LIBRARY

ĐỌC

SỐ NÀY

Điểm mặt toàn lực 14 Sư đoàn Bắc Việt chiếu cố miền Nam ● Kế hoạch X 18 ● Dưới trận mưa đại pháo, Tướng Minh đối thoại với thợ viết chiến tranh Con Ong ● Phóng sự khét lẹt mùi thuốc súng tại trận địa Bình Long ☆ Sự khó khăn của tình thế ● Phải khai trừ trò chơi chống Cộng bằng mồm ● Lòng Nôn giở mặt ● Tướng cướp Điền Khắc Kim đi đánh cá ngựa ● Người điên giữa trận địa Bình Long ● Những người về từ cõi chết ● Cứu trợ các bà lớn ☆ Vạch mặt bọn Pha Lãng Sa khôn nạc.

TINH THẦN CAO SU.

Nước Mít ta vốn dĩ có cái truyền thống tinh thần cao su, nghĩa là có dân thả cửa, khi mở muốn dài thì cho nó dài, còn khi mở muốn ngắn thì cứ việc thun nó lại, tức khắc là nó ngắn ngay tút sứt.

Cái truyền thống tinh thần cao su mới được biểu lộ một cách rõ rệt qua những sự trị nước bằng thông cáo. Mà vô địch về cái sự thông cáo thì không ai bằng cụ Đờ ngã Đờ, tục gọi là quan năm Đờ Kiến Nhiêu, Đờ trưởng Saigon. Nào là thông cáo bắt các nhà thầu giữ xẻ phải lấy đúng giá, nếu ai vi phạm sẽ bị đi rằm ấp. Rồi lại đến thông cáo bắt bọn liễn ông phải có thể Nhân Răng Tự Vệ.

Nhưng bọn giữ xẻ đã coi như vừa mù vừa điếc. Cứ việc thẳng tay thu tiền, đến nỗi rắng, giá giữ một chiếc xe gắn máy ở các rạp xi la ma bị giờ đã lên ba chịch, còn ếch bà thì linh động, từ bốn chịch đến năm chịch. Kỳ kèo và lời thôi dây vào mí hủi sẽ bị nó đâm thủng lỗp thấy mẹ. Đây là chưa kể những thằng có tu bin còn bị bắt địa khốn lộn hơn.

Còn về cái vụ thể Nhân Răng thì các cha bạn dân đã thẳng thừng lôi cổ những đấng mây râu về bóp nếu anh nào chưa xoay kịp... để có được một cái thể. Các đấng ban dân vì hằng say với tinh thần thông cáo quá xá nên đã quên khuấy đi mất rằng, cụ Đờ vốn thương dân như thương con cháu trong nhà, đã gia hạn cho một tháng.

Riêng cái phát thông cáo của Bộ Giáo Dục trong ngày Giỗ Tờ mới đây là buồn cười nhất.

Ông Giáo dục long trọng ra thông cáo rằng, vì tình hình chiến cuộc khẩn trương, tuy ngày Giỗ Tờ nhằm vào ngày chủ nhật nhưng đặc biệt năm nay không có được nghỉ bù vào ngày Thứ Hai. Các trường công cũng như trường tư đều phải hoạt động như thường lệ vào ngày Thứ Hai.

Ra cái phát thông cáo này, chắc hẳn các cha Giáo dục thảo luận kỹ ghê lắm, không chừng đã tranh luận cả nửa ngày và tốn hao cả trăm ký lô nước miếng. Có lẽ vì thế mới đến buổi chiều Thứ Bảy, thông cáo mới được ra lò, trong khi đó lại còn phải giao cho tổng thư văn gửi đi các nơi các sở. Thành thử ra khi nhận được thông cáo thì các trường đã chiều chỉ theo lệ mọi năm và cho học trò nghỉ hết ráo.

Các trường tư đơng nhiên là nghỉ đứt đuôi con nòng nọc đi rồi. Dù cho có nhận được sớm đi chăng nữa, họ cũng vưỡn cứ nghỉ.

Riêng có một số các trường công, sợ bóng sợ vía ông giáo dục nên đã mở toang cửa trường để đón học sinh.

Nhưng thiệt là thâm nào! Có những trường thì thầy giáo tới lại thiếu học trò để dạy. Và có những trường thì học trò-à là, số đến thì lại cóc có thầy giáo.

Cái phát thông cáo của Bộ Giáo dục quả là một phát thông cáo li kì rùng rợn y như gà mắc đẻ. Cứ thật ra thật vô hoại hoại.

Chúng qui chỉ là tại không có lập trường rõ rệt. Nếu đã nhất định đi làm thì tại sao không cho thông cáo ra đời sớm hơn một chút nữa!

CHIỀU 5-5-72

100.000 CON VỊT

xuống đường

NHẬT BÁO NHAM NHỜ NHẤT NƯỚC

Chủ đề: **GHA SU LÃNH TỰ...**

Nửa gói xoi dổi 1 CON VỊT

CON ONG 2

CỨU TRỢ

Nhờ lời bật mí của một hãng tin tư, dư luận bỗng ngỡ trước tin tiền nhà nước cứu trợ đồng bào bị tai họa chiến tranh bị bà lớn thâm thụt bóp gần hết. Nhà nước tinh mỗi miệng đồng bào ăn lần nữa, mỗi ngày dù một bữa đói và hai bữa no. Nhưng tiền đến tay bà lớn thì bị chặn lại. Thực đơn bị bà lớn sửa lại còn kham khổ hơn cả phương pháp tân duỡng sinh. Nói đúng ra, đây là hậu quả của chính sách cứu trợ phóng sinh phóng địa của nhà nước. Mỗi ngày, cứ ba đồng bao mới được phát chẵn một ổ bánh mì lu xiù và một lon gạo. Tuy không nói, bạn đọc cũng hiểu tấu tinh cảnh đồng bào khốn khổ là dường bao! Thí cho người thụ hưởng một bữa đói, còn hai bữa no dồn cả vào túi tham của bà lớn. Bà lớn ăn ngập mảy ngập mặt mà vẫn chưa thỏa lòng tham không đáy!

Nguồn tin loan rờng rã mấy bữa nay, nhà nước vẫn không buồn điều tra xem tên tuổi bà lớn là ai và số tiền ăn bần hết thảy là bao nhiêu? Một sự điều tra như rứa ít ra cũng khiến quốc dân đồng hồ đỡ tấm tức, tức lậy cho những đồng bào bị ăn chặn ngang xương.

Một sự yên lặng đến độ khó hiểu, không điều tra cũng không buồn lên tiếng xem thực hư ra sao chứng tỏ là bộ xã hội, cơ quan đầu nậu bao thầu việc cứu trợ, khinh nhờn dư luận nếu không muốn nói là ông lớn che cho bà lớn. Dầu sao thì cũng là một nói lớn có bao học nhau cũng là lẽ thường.

Trong các thứ ăn bần, ăn bần của những đồng bào lâm cảnh màn trời chiếu đất vì tai trời ách nước, hay vì vạ vệt chiến tranh là đáng tội bêu đầu nhưt.

Vì ăn chặn của những người đang trông ngóng «miếng khi đói» có khác nào thiếu rụi nốt một chút yên ủi còn lại?

Bà lớn đã không như tình đồng bào ruột thịt, bỏ tiền cứu vớt, sao đành ăn bần cả tiền cứu trợ. Xem phim tàu, những kẻ ăn cướp của cứu trợ đọc đường gió bụi toàn là một lũ đầu trâu mặt ngựa, những phường thảo khấu, chẳng lẽ vị phu nhân còn ăn danh lại có mặt mũi xấu xí như rứa?

Đối với những kẻ nói bằng lời không xong, chỉ còn nước thương căng tay, hạ cẳng chân, vậy thì nhà nước nhất là PTT Hương và tướng vùng I tiếc gì mấy viên kẹo đồng mà không pho luôn bà lớn, âu cũng là bài học thực tế giúp các bà lớn có lòng tham sáng mắt ra...

CẢM TẠ

Chân thành cảm tạ:
Ông: Nguyễn ngọc Hợp
Nguyễn tấn Khang
Hà thế Ruvět
Châu văn Sen
Châu văn Vinh

Quý ông, bà cư ngụ tại hẻm 82, 62 Yên Đờ và tất cả các vị đã hết lòng mình oan cho cha tôi là Nguyễn Xê về vụ bỏ bạch phiếu vào nhà đề vu không. Nay cha tôi đã được về sum họp với gia đình. Một lần nữa gia đình chúng tôi xin chân thành cảm tạ.

MỘT ĐỀ NGHỊ XÂY DỰNG

Nhân nguồn tin bộ TTM, vừa trình lên Bộ quốc phòng nhiều biện pháp gia tăng quân số, nhằm đáp ứng nhu cầu chiến trường đang bộc phát dữ dội và khốc liệt, từ hơn 3 tuần lễ nay, kể từ khi công quân chính thức mở các trận đánh lớn ở miền Nam VN. Phái viên CO xin đi một đường góp ý đại khái như sau.

Xét trên phương diện cấp bách của tình thế đất nước trong giai đoạn mắt cõn này việc đõng viên toàn bộ nhân lực vào nhu cầu chiến trường làm một việc đõng viên nhiên phải được coi là hợp lý, nhưng khó khăn là làm thế nào để mọi thành phần, thanh niên trong nước, ý thức được trách nhiệm, hằng say đóng góp vào đại cuộc. Bởi vì, như mọi người đã biết, hiện tại, ngoài những quân nhân (gốc công chức) được biệt phái tại các cơ quan của nhà nước, trong đó thành Saigon Cholon có biết bao nhiêu thành phần đào binh đào ngũ bắt phục tùng vẫn sống phây phây dưới quyền kiểm soát của chính quyền địa phương.

Một nhà DB, hôm mới đây cũng đã vén môi lên tố cáo rằng: tại QG chớ lớn, một tổ chức chuyên «hợp thức hóa» lính ma, lính giả, lính đào ngũ trốn quân dịch bằng đủ những thứ giấy tờ thiết, vẫn ngang nhiên hoạt động mạnh và được một số ông bà «gộc» che chở. Họ đã đồng hóa với tội ác, phản bội những hy sinh của các chiến sĩ ngoài mặt trận. Hơn bao giờ hết, nhà nước phải ra tay tận diệt bọn người hèn nhát kẻ trên đề đưa chúng ra tuấn đầu khời lửa, sống chết với quân thù, cho chúng mở mắt ra học làm người dân trong thời loạn.

Một trong số những biện pháp lừng bắt bọn này, CO xin đề nghị: nhà nước đừng áp dụng nguyên tắc địa phương phân quyền nữa, bởi vì, có 95 phần trăm nhân viên chính quyền đã «há miệng mắc quai» nên việc bắt bớ chỉ là hình thức biểu diễn, Cảnh vì vậy mà, sau khi đóng thuế hàng tháng cho 1 số viên chức có thâm quyền bắt chúng, chúng đã tự do đi ăn cướp, bắt gái bề hời đồng và tự do uy hiếp nhiều thường dân lương thiện. Bằng chứng là khu lò heo Tân Sa Châu, Hẻm Cỏ Giang thuộc quận Tân Bình Phú Nhuận, miệt Phú Lâm, Khánh Hội v.v... hiện đang có hàng ngàn những phần tử bất hảo nói trên, bọn này đã nuôi dưỡng một giai cấp mới, giai cấp ăn bần đõng quyền. Chỉ nói trong con hẻm Cỏ Giang và lò giết heo Tân Sa Châu đã có khoảng từ 400 đến 550 tên, ngay đêm sống phê phỡn bằng các hành đõng cướp phá của đồng bào, của khách bộ hành qua lại.

Cụ thể là buổi tối ngày 15-4 vừa qua 1 toán cảnh sát tuần tiễu trong hẻm Cỏ Giang, sau khi bắt được 2 tên đào ngũ đã thả ra ngay sau đó không đầy 15 phút, vì thân nhân bọn này chạy theo dùng bữa «ém» Trần hưng Đạo.

Thực trạng đó, hiển nhiên không bao giờ được chấm dứt và nó sẽ tái diễn không ngừng, cho dù Trung ương có đưa ra hàng loạt biện pháp cho nhân viên thuộc cấp thi hành. Do đó người dân đã thực sự không tin tưởng vào lề lối làm việc của 1 số nhân viên cảnh sát, kể cả những ông Quận cảnh nữa. Các ông, một số đã cố tình chà đạp lên công lý để được sống phê phỡn do những món tiền bất chính của bọn người kia cung cấp hàng tháng. Nhưng sẽ phải chấm dứt một cách thiện chí đối với Đại Tá Bình trong thời gian gần.

Bây giờ muốn thực thi nghiêm chỉnh, câu: «Tất cả cho chiến trường» Bộ TTM và Bộ Quốc Phòng xin hãy uyển chuyển phối hợp với ông Nội Vụ Tư Pháp v.v... bằng những chỉ thị dứt khoát như thế này thì may ra chiến trường miền Nam mới có thêm người đánh đấm với bọn Vixi:

Hãy bắt mỗi BCH. CSQG. phải nạp đầy đủ danh sách, địa chỉ của những thành phần đào binh, bắt phục tùng tại địa phương (điều này thì mấy nhân viên CS. thuộc ban bài trừ tệ đoan biết rõ hơn ai hết), sau khi có đầy đủ danh sách, trung ương cứ việc chỉ thị: mỗi Cảnh Sát phải bắt 1 đào binh, mỗi CS. phải bắt 1 đào ngũ với địa chỉ, nơi cư ngụ rõ ràng trong vòng 24 giờ, nếu không thi hành xong thì a lẽ háp khẩn gọi quả mướp đi khỏi Saigon cũng giống như Cảnh Sát bao vây 1 tờ báo dổi lập nọ, cứ ra ngoài được 1 tờ báo nào là có anh phải dổi đi vùng hỏa tuyến. Nếu đề nghị này sớm thực hiện thì chắc hẳn nội trong 2 ngày sẽ có ít nhất hàng ngàn thanh niên loại bất hảo nói trên nằm ở các bõ.

ĐIỂM MẶT TOÀN LỰC 14 SƯ ĐOÀN CÔNG QUÂN BV

TIN... ĐỘC

DƯỚI TRẬN MƯA ĐẠI PHÁO TƯỚNG MINH ĐỐI THỜI VỚI THỢ VIẾT CHIẾN TRANH C. O.

Bên mâm bánh mì ăn dở đang và điều thuốc lá cũng đang cháy dở dang, cạnh ly nước trà nguội lạnh, tướng Nguyễn Văn Minh, tư lệnh QĐ.3 đồng thời đang trực tiếp đương đầu với 2 tướng lãnh Bắc Việt là Hoàng Văn Thái và Trần Văn Trà để ăn thua ngang ngửa tại trận địa Bình Long đã tiếp phái viên mặt trận Con Ong, trong bầu không khí đầy còi mòi.

Ông tướng 3 sao, có cây mauser Đức, bé xíu đeo bên mình đã xiết chặt tay nhà báo và nói: «Rất cảm động vì Con Ong đã dám mò lên nơi từng bị pháo kích!»

Nhà báo đáp lễ: «Muốn viết... Sự thật để chia sẻ với chiến sĩ anh dũng của QĐ III nhưng thủ tục khó khăn quá xá. Ký giả phải đến Lạc Khê. Trình giấy tờ. Gặp Thái Tá Diệp, và cầm động đây. Chỉ được ngồi ở cầu lạc bộ đến phòng đọc sách... còn, kể nào lén phéng đi phát phơ là quân cảnh phục kích bắt ngay tức thì...»

Tướng Minh đã quen biết Ký Zét. Của CON ONG nên ông tiếp đón rất vui vẻ, nhà báo hỏi:

— Bao giờ thì giải tòa xong vụ Bình Long?

Tướng Minh đáp: «Địch có thể vùng vẫy lại rai lối 20 ngày nữa, Song quân ta sẽ thanh toán tàn quân địch. Chậm lắm là 30 bữa sắp tới.»

CON ONG: Xin cho biết vài nét độc đáo của chiến trận Bình Long?

TƯỚNG MINH: «Địch có trung đoàn 203 thiết giáp được tăng cường thêm tiểu đoàn 5 xe tăng, từng đánh trận Tchépone (Hà Lào). Nhưng nhậy dù của ta đã bắn hạ lu bù có thể xác định là trung đoàn 203 của VC bị tiêu hủy từ 50 đến 60 xe tăng T.54. Hiện chúng còn cao lăm là 6 chiếc.»

CON ONG: Có tướng lãnh Bắc Việt nào đã tham chiến tại Bình Long?

TƯỚNG MINH: Có 2 tướng của Hà nội là Trần Văn Trà và Hoàng Văn Thái.

CON ONG: Có sĩ quan chỉ huy cao cấp nào của công quân bị ta bắt sống?

TƯỚNG MINH: Đêm qua (24-4-72) trong trung đoàn 141 của VC bị pháo đài bay

B 52 oanh tạc trúng vị trí đóng quân.

Ngoài ra, quân ta đã bắt sống 1 đại tá VC giữ chức cục phó cục Binh vận (tức sở tuyên truyền địch vận) nhưng đương sự bị thương nặng nên đã tắt thở tại trận.

TƯỚNG HUNG BỊ THƯƠNG NHE CÓ HAY KHÔNG

Đề cập đến nguồn tin

các báo đã loan tưng Hưng tư lệnh SĐ 5 bộ binh đã bị thương nhẹ tại trận địa An Lộc Tướng Minh khẳng định rằng: «Tướng Hưng không hề bị thương. Ông ta vừa điện thoại với bộ tư lệnh lúc 12 giờ 30 ngày 24-4-72.»

Điều cần biết là có đại tá Trương chỉ huy Trung đoàn 8, SĐ5 đã bị thương nhẹ. Còn tướng Hưng vẫn bình an mạnh khỏe như thường!

Y. K. C. O.

Yêm trợ tiền tuyến

Từ ngót tháng nay, trong khi chiến trận bùng nổ dữ dội ngoài tiền tuyến, thì tại hậu phương cũng đã có nhiều thứ giặc cũng bùng nổ không kém phần dữ dội: giặc mồm và giặc bích chương, biểu ngữ. Về giặc mồm đánh bằng nước miếng ở trong phòng lạnh, thì mấy tuần nay, từ các nghị hòa nghị cục ở các tỉnh, đô thị đến các cụ giám sát hay ámsátò thủ đô, qua các dân bèo và nghị sỏi ở cuộc hội, đã quá làm nhảm tai dân chúng, miễn cần nhắc lại...

Chao ôi! Nghe cảm động làm sao! Nhưng hỏi ra thì ngoài sự yêm trợ bằng biểu ngữ, không có đạo kép nào của Hạ bộ nhúc nhích hết. Chắc nó lẽ các Đạo Kép có quá nhiều phương tiện, chưa biết chọn phương tiện nào cho xứng đáng để yêm trợ, chứ chẳng lẽ cũng bắt chước nghị hòa nghị cục hay ámsát, chỉ yêm trợ bằng nước miếng thôi sao? Có khó gì đâu, đây là những phương tiện thực tế nhất mà tiền tuyến đang mong chờ:

1— Mỗi dân bèo và nghị sỏi phải ủng hộ tiền tuyến toàn thể lương bổng của tháng 5 dương lịch này. Lương bổng của các cụ to nhất nước 150.000đ Thứ hai nếu không có tiền tuyến, thì các cụ các bà đầu cưa có thể ngồi đầu lảo, để cuối tháng lãnh đủ lương bổng? đề xuất ngoại du hí?

2— Các dân bèo nghị sỏi gốc nhà binh hay trong hạn tuổi quân dịch nhiều lắm nên xin tình nguyện nhập ngũ tòng quân. Ở các nước khác, như ở nước Pháp hồi đệ nhất và đệ nhị thế chiến các nghị sĩ và dân biểu đã đóng đảo xin nhập ngũ tòng quân, lúc quốc gia hữu sự. Có như vậy mới thật sự chia sẻ gian lao với tiền tuyến.

3— Tân dụng những «biệt tài» của một số đảo kép trong Quốc hội. Chẳng hạn dân bèo Nguyễn thị Hai, chủ nhà chế thuốc lớn bậc nhất ở đây, và nhờ vụ tăng giá thuốc vừa qua, bà cũng như nghị sĩ La thành Nghệ, mỗi người lời mỗi ngày trên 3 triệu đồng nhờ đó mà chuyển công du vừa qua, bà tậu thêm nhà ở thủ đô ánh sáng Paris, nay bỏ ra mỗi người khoảng 50 triệu giúp tiền tuyến thì cũng chỉ là lấy một giọt nước trong tiền rừng bạc biển của mấy bà mấy ông mà thôi. Chẳng hạn dân bèo Nguyễn tấn Đồi có dư tiền đến nỗi cho ngân hàng mọc lên như nấm và còn dám đưa lời lên cao hơn mức lời của chính phủ định, thì đáng hiển một chi nhánh Tín Nghĩa cho tiền tuyến đầu có thăm gì?

Để nắm vững địch tình hãy đọc kỹ bản tài liệu tối mật của C. O.

● Đủ mặt Tướng lãnh của Hà Nội với 12 sư đoàn chiểu có Miền Nam.

LTS: Cách đây 2 tuần Con Ong đã đăng tải đầy đủ danh sách Tướng V.C chỉ huy mặt trận Đông Hà Quàng Trị, liền đó, Tướng Giai xác nhận tài liệu của Con Ong là đúng. Nay xin tặng bạn đọc tập tài liệu độc đáo với công phu kể như là vô địch. Và đây, xin mời các bạn, đọc... cho đã đời.

Biết người biết mình trăm trận đánh trăm trận thắng! Đó là nguyên tắc — mà từ Cờ chỉ Kim đã là con nhà võ đều phải thuộc nằm lòng! Thế nhưng biết địch, có đúng lúc hay hiểu địch có đúng mức — để đánh giá địch cho thật chính xác, đó lại là vấn đề tài giỏi riêng của mỗi vị tướng.

Ở đây nhà báo chỉ nhằm công hiến bạn đọc — sự hiểu biết tạo thành, nhờ bí quyết và công phu khó khăn của một phóng viên nhà nghề. Hân là... các nhà Tướng tài ba của xứ ta đã biết từ khuya rồi, nhưng với dân chúng — giữa cảnh huống nghiêm trọng hôm nay — xét ra... cả nước đều nên tìm hiểu để vững tâm tin vào ngày mai tất thắng của Miền Nam Tự Do và Anh Dũng.

ĐÂY SƯ BỐ TRÍ CỦA 14 SƯ ĐOÀN CS BV

Tại Mặt Trận Tuyến Đầu địch gọi là mặt trận A.1, tức quân khu 1 của ta địch quân có 3 sư đoàn đã tham chiến còn 1 sư đoàn chia ra mặt đó là, ba sư đoàn 304, 308, 324, phối hợp với 32 trung đoàn độc lập gồm một trung đoàn đại pháo một trung đoàn thiết giáp I trung đoàn đặc công. Ba tư lệnh sư đoàn địch, gồm: Thiếu Tướng Chu Văn Tấn (304) Tướng Vương Thừa Vũ (308) Tướng An Zao 324. Tất cả 3 sư đoàn đặt dưới quyền của Tổng tư lệnh mặt trận là Võ Nguyên Giáp có 2 tướng chính ủy phụ tá là Nam Long, và Song Hào.

MẶT TRẬN B3 VỚI 4 TƯỚNG CÔNG SẢN: «THẢO, THÁI, THAO, MÂN»

Tư Quân Khu 2 vùng cao nguyên của ta, địch gọi là Mặt Trận B-3 do Trung Tướng Hoàng Minh Thảo, là tư lệnh toàn bộ trận địa, Tướng Thao có trong tay sư đoàn 2 tức Nông Trường 2 do Thiếu tướng Chu Huy Mân làm tư lệnh và sư đoàn 320 (đang đánh lớn với ta tại Dakro) do thiếu Tướng Mai Hữu Thọ làm tư lệnh. Cả hai sư đoàn này, tức SĐ2 và SĐ 320, đặt dưới quyền Bộ Tư Lệnh Mặt trận B3 do Tướng Thảo là tư lệnh và Tướng Hoàng Văn Thái là phụ tá chính ủy.

Mặt trận B.3 của Thảo còn được tăng cường bởi 1 đại đoàn Pháo 40 do Thượng Tá Trần Tích Bình, một sĩ quan cao cấp, đầu thủ khoa tại trường Bộ túc Pháo Binh ở Nga số, năm nay mới có 36 tuổi còn độc thân Trần Tích Bình còn có danh hiệu là Binh

Khánh vì rằng y kiến

TẠI VÙNG BA CÓ BAO NHIÊU SƯ ĐOÀN BV?

Tại quân khu 3 vùng biên giới Miền Việt tức chiến trường Bình Long hiện đang ác liệt xem chừng địch quân có vẻ chú trọng đặc biệt vì. Sự hiện diện của 4 sư đoàn 1 5, 7 và 9. Hai sư đoàn 7 và 9 đã từng đánh trận Đông Xoài năm 1965 và trận Lộc Ninh ngập máu lửa năm 1968 Hai Sư đoàn này có 2 trung đoàn rất thiện chiến là Q.272 và Q.273.

Sư đoàn 1 do tướng Phùng Thế Tài chỉ huy, Sư đoàn 5 do tướng Tạ minh Khâm xếp song. Sư đoàn 7 do tướng Đinh Sơn tư Sơn Lếch vì y mất lác. Sư đoàn 9 do tướng mới thụ cấp Bùi Sinh. Sĩ quan của thế hệ 19-8-45, từng là chỉ huy trung đoàn Ký Con nổi danh tại mặt trận đường số 5 Bắc Việt. Tất cả 4 Sư đoàn kể trên nằm dưới quyền của trung tướng Lê hiển Mai là tư lệnh toàn mặt trận. Ngoài ra địch còn 3 Sư đoàn trừ bị chưa xuất trận và hiện lưu động tại vùng Tam Biên sát Miền-Lào, đó là 3 Sư đoàn 312, 314 và 316. Sư đoàn 312 do Tướng Thái Hy chỉ huy, 314 do tướng Trương Công Kần là tư lệnh và 316 do Thượng tá Lê sĩ Thăng. Đặc biệt tại 316 có tên Đại tá Chinh ủy Lê Lân là thứ nam của cố văn sĩ Lê văn Trương.

VCSẾ LÀM ĐƯỢC GÌ?

Nhìn tổng quát, chúng ta thấy trong số 12 sư đoàn Bắc Việt được tung vào chiến trường Miền Nam, địch mới để lộ diện 9 sư đoàn xuất hiện. Còn 3 sư đoàn 312, 314 và 316 — vẫn được cất kỹ để dành — dùng làm hậu bị quân tăng viện cho mặt trận nào mà địch bị sa sút hoặc cần dứt điểm

Tướng cần nhấn mạnh thêm là, ngoài các lực lượng chính qui kể trên địch quân còn có các đại đơn vị độc lập ở cấp trung đoàn ví dụ, ở cấp Miền công sản thường có chức mỗi xã có trung đội du kích thoát ly, mỗi quận có một đại đội du kích được trang bị vũ khí như chủ lực quân và tại mỗi tỉnh công quân đều có dù chilla trên lý tuyết thì ở một tỉnh, phải có tỉnh đội du kích địa phương với quân số ngang một tiểu đoàn. Nhưng thực tế một tiểu đoàn du kích công sản nay chỉ có nôi, nhiều nhất là 300 tên op ep. Như vậy, ngoài lực lượng chính qui kể trên địch còn xử dụng số nhận lực bổ túc bởi các đơn vị du kích địa phương tất cả đều là nhận nhân sẽ bị VC nương chèo và khai tử dai dai.

► CỬU SÙNG

MẶT TRẬN TIỀN

Giữa lúc mặt trận máu còn đang sôi sục tại mấy tuyến địa đầu như Đông Hà, Quảng Trị, tại Cao nguyên như Lê Ku, Kontum rồi tại vùng đồng bằng An Lộc, Phước Long, thì mặt trận tiền lại bùng nổ trở lại sau một thời gian tưởng chừng như lắng dịu.

Thừa đó là cái vụ quỹ Tương trợ và Tiết kiệm của Quân đội. Sau khi tướng sạch Nguyễn Văn Hiếu, thừa lệnh cụ Phó lặt chồng hồ sơ của quỹ này ra, thấy có nhiều sự nhem nhuốc, đã đi một đường lên ti vi để tường trình cùng quốc dân đồng bào và nhất là để cho anh em lính tráng rõ ngành rõ ngo n. Tiền xuống máu của lính không phải là chuyện rởn, đứng có đùa dai mí lính mà bỏ mẹ.

Trong giai đoạn đầu tiên, trước những sự phác kích dữ dội của Ủy Ban điều tra ông tướng Nguyễn Văn Vi, đã tạm thời đi tản chiến thuật cũng mí lí 5 đấng to đầu khác vốn giữ những địa vị then chốt trong Ban Quản Trị của Quỹ này.

Và tới bi giờ tướng Vi mới xuất đầu lộ diện để phân phó lại bằng cách bào chữa.

Theo tướng Vi thì Quỹ TKTQTĐ hãy còn nguyên si, chả có mất đi mô một đồng xu teng nào hết. Đùng có la hoảng. Ông cũng cho biết rằng, những người trong Ban Quản Trị làm việc rất đúng véc bờ. Tướng Hiếu tổ mầy ông lớn mang tiền của lính đi đầu tư vào các xí nghiệp thì ông tướng Vi thanh minh thanh nga rằng không có đầu tư đầu tiêu chi hết mà chỉ bỏ tiền mua cô phần mà thôi. Tướng Hiếu tổ hồ sơ lem nhem, giấy tờ không có đánh số trang và không có đóng củ triện, thì tướng Vi biểu danh dự con người ta là trọng, tin nhau là hết hà tăng phải có cái củ triện. Muốn củ triện thì đóng củ triện mầy hồi.

Tướng Hiếu nổi tiếng là một vị tướng trong sạch không những thế lại còn cương trực nữa. Đốt đuốc cả năm để tìm lấy 10 ông tướng như tướng Hiếu cũng không thể nào có đủ. Cho nên mỗi sự phát ngôn của tướng Hiếu đều quần chúng tin ghê lắm nó chắc nịch như danh đóng vô cột.

Cái khở về phía ông tướng Vi là như vậy đó.

MẶT TRẬN MỒM

Mặt trận này trên nguyên tắc là "un contre un": công tử Thọ quyết chiến Ám sát Phạm đình Hưng, nhưng trên thực tế lại có một số người bị lôi cuốn vào vòng chiến.

Trước hết người ta thấy rằng, để chơi lại công tử Thọ. Mít Hưng đã áp dụng một miếng đòn đội xếp là tổ cụ Ngô xuân Tích, thân sinh ra công tử Thọ, dùng ngân sách của Viện Ám sát để trang bị máy điện thoại và ru bô tư thất.

Công tử Thọ bèn trả đũa lại, biểu rằng, chính Mít Hưng đã đề nghị xuất tiền của Ám sát viện

tráng xi măng và rào kẽm gai tư thất của cụ Chủ tịch, để đặt ra một tiền lệ sau đó. Mít Hưng lại áp dụng tiền lệ này cho chính mình. Công tử Thọ cũng lại còn tổ cáo trước quần hùng rằng, việc tráng xi măng và rào kẽm gai chỉ tốn có 5 vé nhưng Mít Hưng với tư cách chuẩn chỉ viên ủy nhiệm đã làm phiếu thanh toán đến 200.000đ. Số sai biệt 150.000đ. chia chác ra sao mọi người đều biết.

Công tử Thọ đã đưa cao bản sao phóng ảnh văn thư do chính tay Mít Hưng viết và ký tên rồi lớn giọng mà rằng: "Chuyến này trời hại nó rồi anh em ơi!"

Tuy nhiên Mít Hưng lại biểu rằng, với tư cách là chuẩn chỉ viên, ông ta chỉ biết thi hành chỉ thị của cụ chủ tịch. Chỉ thị ra lệnh xuất tiền tu bổ thì ông cứ việc tuân theo.

Như thế thì nội vụ có nhiều sự rối rắm ra rít chứ không phải chỉ có tính cách đớp hít một chiều như sự trình bày của công tử Thọ. Và nếu quả như vậy thì số tiền bội chi 150.000 kia, đưa nào nuốt?

Ám sát viện là một cơ quan tối cao có một nhiệm vụ cao quý là diệt trừ bọn tham nhũng, nay các cụ tổ nhau lung tung xoè, lỉnh đờ cho làng, làng đờ cho lính khiến cho bọn «haut les dents bas le cul» cếch biết đàng nào mà dờ, và đâm ra hoang mang, chả còn biết tin ai nữa.

Phải chờ cái mặt trận mồm giữa bố trẻ mí bố già này khai diễn thì may ra thiên hạ mới thông tỏ ngọn ngành được.

MẶT TRẬN SÚ CHIÊNG

Cái mặt trận này coi mỗi thế mà gay go chớ không phải chuyện chơi. Cứ theo nguồn tin của mẩu cha lãnh tu chuyên ăn bám vào dân lao động thì khoảng gần 100 nữ công nhân làm việc tại trung tâm Radar Phú Lâm đã khởi đầu một cuộc đình công toàn diện để phản đối nhà thầu cấu kết mí Mèo bóc lột họ.

Nhà thầu có dính tí cứt Mèo có khác, đồng một tí là cầu cứu ngay đến các quan thầy Mèo. Thế là quân cảnh Mèo từ mô kéo đến nướm nướp để dẹp đình công bắt công nhân phải làm việc trở lại theo lệnh của nhà thầu.

Nhưng các nữ công nhân Mít đầu có phải rằng thì là hề cứ trông thấy đuôi cui Mèo là ngán ngay. Máu Hại Bà trong người họ bùng lên một cách dữ dội. Và một cuộc xô xát giữa toàn quân của Tô Định tân thời mi nền phụ nữ Mít đã diễn ra ngay tại Trung tâm này.

Toán quân Tô Định cứ nhè những yếu huyết của các đối thủ như ngực và hạ bộ để tấn công tới tấp. Tuy nhiên phe nữ binh cũng chống trả lại một cách vô cùng hiên ngang và anh dũng, không có thêm di tản chiến thuật và cũng đêch bao giờ chịu thối bài kèn ở rợ lui. Uỳnh nhau chết thôi!

Các quan sát viên chiến trường cho rằng đó là một trận đấu hết sức giạt gân và rùng rợn. Có một chú lính Tô Định thất lạc hàng ngũ, bị nữ binh xúm lại bóp để kêu oai oái, một tí li nữa, nếu đồng bạn không đến giải cứu kịp thời thì chú ta rất có thể bị bề hội đồng chết quay cu lơ.

Ngoài ra viên chuẩn úy Childers, người trước đây đã tụt quần nữ công nhân Nguyễn Thị Bé để khám xét, trong một trận đụng đờ, đã bị ba nữ binh phóng cho ba chiếc xi-líp bực vào mặt khiến anh ta suýt ngộp thở.

Cuộc chiến đấu giữa đôi bên diễn ra trong vòng nửa tiếng đồng hồ thì kết thúc.

Phía Tô Định có hai chú lính được mô tả coi như là bị thương nhẹ. Nhưng lại tịch thu được một số chiến lợi phẩm vô cùng quý báu: mấy cái coóc-sê và si-líp để đem về nước làm của quốc bảo.

Về phía nữ binh không có một ai bị hy sinh. MẶT TRẬN HÍT

Mặt trận Hít cũng sôi động không kém mặc dù bi giờ giá thuốc tăng vọt mỗi chỉ thuốc xoàng ra cũng phải mua với giá 6.000. Bấy lâu nay vì tình hình chiến sự, cơm đen từ bên Lào không thể tải về được, các bọm ghiền đá phải choác nhiều hơn là hít. Nhưng giá choác hiện nay cũng mắc ghê lắm. Mỗi phát choác, dù là bằng nước cam lờ cũng phải trả bảy tám choác là ít.

Tuy nhiên, đối mí các bọm ghiền thuốc loại nhẹ thì vườn có thể rít cần sa, hay bạch phiến mà ch"ra đi tới cái giai đoạn hít tô phe. Còn những hạng mới chấp chững thì lại chỉ cần xài Bi nốc tan mà thôi.

Có một phong trào mới ở thời kỳ này nờ: nam nữ thanh niên đua nhau ra nhĩ ti để «phi». Trước hết là «phi», sau đó «khui» và sau đó là «bựa», để cho lại sức. Và khi đã lại sức rồi thì lại bắt đầu lại từ đầu: phi, khui, bựa. Cho tới lúc sức cũng lực kiệt thì lăn đùng ra nhĩ ti.

Cứ theo những nguồn tin của các giới quần hùng có thâm quyền cho biết thì có một số các cô gái lằng mạn mắc bệnh ghiền, không thể nào đào đầu ra tiền để phi, hít, choác, bèn tổ chức những cuộc dụ dỗ các thanh niên đi vô con đường tội lỗi. Mướn ô ten thì tốn tiền quá xá, hơn nữa lại dễ bị lộ tẩy, nên họ dùng ngay nơi nhĩ ti để vừa đi mây về gió lại vừa nhập đỉnh non thần cho tiện việc nhà nước.

MẶT TRẬN PHẾT LÁC!

Mặt trận phết lác do chính những tay ăn như rỗng cuồn, nói như rỗng leo, làm như mèo mửa ở H. Bộ khai hòa trước tiên.

Mới thoát nghe những lời tuyên bố tuyên mệ rầm rĩ như đi tìm la của họ, người ta — những người cả tin — tưởng như họ là những kẻ yêu nước thương nòi ra rít, sẵn sàng bán nhà bán cửa bán cả tư bin lẫn vợ bé đi để ủng hộ vào công cuộc chiến đấu chống Cộng.

Nào là tổ chức một phái đoàn ra địa đầu để giải phần tài thương. Nào là sẵn sàng chia ngọt sẻ bùi mí các đồng bào tị nạn.

Nhưng rút cuộc, khi ra đến ngoài nó họ đã đòi hỏi chính quyền địa phương đủ thứ mà rồi sự thật họ chả làm được việc gì thực tế như lời họ đã nói lúc ra đi cả.

Mấy giọng trên đây là rút trong bài tường thuật của báo Chính luận số ra ngày 22-4 nói về chuyến đi của đim cái bang ra nơi hòa tuyến.

Tuy nhiên cái sự đau đớn nhất cho cái bang là việc các chiến sĩ TQLC vết trả lại 500đ do họ gửi qua trung gian tặng mỗi thương bệnh binh. Đốc tờ Phạm đình Vy hiện đan: trông nom săn sóc một bệnh xá của TQLC gồm có 100 ghế bô mựa tạm của quán y viện Huế đã tuyên bố rằng «chúng tôi cần tinh thần và tình, chúng tôi không thiết 500d vô nghĩa».

Thiết tưởng cũng nên biết thêm rằng, đốc tờ Vy là trường nam cụ Phạm đình Ái thương nghị sĩ trong liên danh Hoa Sen. Thời Diệm, đốc tờ Vy là sinh viên Phật tử đã đấu tranh ra rít và vào tù ra khám lia lia.

Muốn ủng hộ lính cũng phải biết cách mí được. Không phải cứ ném tiền vô mặt người ta biểu người ta cầm lấy rồi biểu đó là mình đã ủng hộ một cách nhiệt tình. Cái kiểu ủng hộ như thế thì có phen ăn dấm vô mặt!

Và lại, 5 bô bi giờ thì làm được cái đêch tr? Nhất là lại ở xứ Huế, một nơi gạo châu củi quế. Liệu được mấy tô bún bò đây?

Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng Nông Thôn • **Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng Nông Thôn**

- QUÝ VỊ HẰNG THA THIẾT ĐẾN TIỀN ĐÒ TỎ QUỐC
- QUÝ VỊ HẰNG QUAN TÂM TỚI TƯƠNG LAI KINH TẾ VIỆT NAM
- QUÝ VỊ HẰNG MONG MỜI CÓ CƠ HỘI PHỤC VỤ ĐỒNG BÀO TRONG QUẬN:

Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng Nông Thôn

Mọi chi tiết, xin liên lạc với:
NGÂN HÀNG PHÁT TRIỂN NÔNG-NGHIỆP
 Số 7 kếp Bến Chương Dương, Saigon
 hoặc Chi Nhánh Ngân Hàng Phát Triển Nông Nghiệp đặt tại các Tỉnh trên toàn quốc.

Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng Nông Thôn • **Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng Nông Thôn**

CON ONG 6

CHUYỆN ĐỜI CHAN NGÁT

TA RÊU XỒM

Tin... ba tron: Giữa tháng Mão, quan Chương Đò quyết định ngoài thế làm người ai thiếu thế đoàn viên cứ chiều luật rừng mà khu xử. Nhân gian hoàng sơ rú nhau đi thừa thế đến nỗi đêm quên ngủ, ngày quên ăn. Riêng bọn con trời vẫn bình chân như vại. Hỏi được đáp:

— «Ngô hồng sợ vì đã có cái lầy.»

Nói dứt, xê bàn tay thấy rất những ông Trần Hưng Đạo in chìm...

PHẠM HÚY

Kể từ ngày được thiên hạ khoác cho tước hiệu «Nhà Văn Hóa Cái Chảo» thì người đại quan nhân thốt nhiên thấy mình phi nhiều chữ nghĩa hẳn lên. Bộ mặt như bột được lồng thêm cái kiếng trắng gong đen. Nom rõ thật là danh giá. Duy có điều tước hiệu trên đã gây cho giai cấp chuyên lo bếp núc gặp chuyện chẳng mấy hài lòng. Đó là việc tìm tên mới dành cho vật dụng để rán mỡ, rang cơm: Cái Chảo, nhiên hậu tránh được tội mà những người học thật gọi là «phạm húy».

Phạm húy? ở chốn trường quy sĩ tử dám bị xô toẹt, ôm lều vác chõng về nhà đuổi gà cho vợ. Phạm húy? ở chốn công môn dám bị khép tội làm loạn đặng đưa pháp trường xử trảm làm gương răn chúng.

Mới đây, khi bọn cường xâm phương Bắc đã thừa cơ tứ ngược ôm cuồng ý gây cảnh máu chảy, thịt tan. Người đại quan nhân được tạm bỏ quên công việc «văn hóa» tập tành ôm dao, vác kéo cho tỏ mặt anh hào. Bởi chưng dao, kéo cũng là những vật thuộc Kim. Tỷ như chiến sĩ vác giáo ngăn chặn xâm lăng. Quan nhân sử dụng kéo thiết tài. Hơn hẳn những tay chuyên nghề sửa ngôi, vét ốt. Chả thế mà chỉ một nhát đưa tay mà trăm vạn hùng binh xâm lăng theo nhau rơi vào rỏ rác. Đứng là nhát kéo thần sầu. Những người liêm sĩ ai cũng phải bịt mũi mà khen.

Với tài năng quán thế nhường ấy, nhà «cổ» văn hóa biết đâu đã là ác mộng kinh hoàng của những thợ cúp, những phó may. Nghề tổ độ từ bao lâu nay bỗng dưng bị cạnh tranh kịch liệt, đồng

thời những dụng cụ hót, tia, dũa đục cũng bị cấm tuyệt rẻo tên. Đợt này xem ra dữ hơn kỳ trước vì sau Cái Chảo, những Con Dao, Cái Kéo lại được đặt lên bàn thờ, lại được người ta úy kỵ. Chẳng khác những «ông Bình vôi» tịt miệng được kính nhi viễn chi nơi gốc đa đầu làng của ngày thanh trị xa xưa.

SUNG SƯỚNG LẮM SAO ?

Mới đây, không lực Hoa Kỳ đã thực hiện những phi vụ trả đũa Bắc Việt khủng khiếp nhất trong chiến sử Đông Dương. Phi cơ chiến lược B 52 lần đầu tiên, từ trên 20 cây số cao, thả hàng ngàn tấn bom nhằm hủy diệt những mục tiêu lợi ích quân sự. Số trái bom mù nhân tính rơi lạc ra ngoài là bao nhiêu, cái đó thiết tưởng không nên đề cập tới. Trò chơi trong chiến tranh thường có những đặc khoản thú vị như thế.

Trước những phi vụ trả đũa trên ít tiếng đồng hồ, người ta được biết nhiều toán biệt kích đã được thả xuống thực hiện công tác triệt hạ các đài mặt thần chôn ngầm dưới lòng đất. Vì những đài này bị phá nên phòng không địch như tên mù sờ voi, hỏa lực hoàn toàn mất hẳn yếu tố chính xác cần phải có.

Tại sao biệt kích biết rõ những địa điểm đất rada để phá hủy ngay tước trong khi các nơi trên được coi là tử địa? Chả là hồi xây cất đài ngầm, người ta được biết các kỹ sư và chuyên viên Trung Cộng đảm nhiệm mọi công tác. Trong chuyến bán rế bán đất đồng minh vừa qua giữa hai kẻ cấp và bà già Nixon lẫn Mao xénh xáng, những sơ đồ tuyệt mật đó đã được mang ra trao đổi gọi là miếng trầu làm đầu câu chuyện. Thực hiện dịch vụ mua bán này, họ Mao vừa tách tên đàn em Bắc Việt khỏi thiên đường Mút Cu vừa hạ độc chiêu got dần ảnh hưởng của bọn xét lại trong điện Cẩm Linh. Chỉ tội nghiệp cho bọn lãnh đạo Bắc Bộ phủ u mê tin theo kẻ thù truyền kiếp, đến nỗi phải dựng lại mảnh xác rốp của họ Hồ để thúc đẩy lũ trẻ con chết cho một thứ vinh quang giả tưởng.

THÁNH THẦN GIẢI ĐÁP

HỎI: «Thưa Thánh, như Thánh đã biết, tại một vài địa điểm, vì tình hình đặc biệt mà chúng ta phải «di tản chiến thuật» như Lộc Ninh, Bó Đức... chẳng hạn. Thắc mắc của chúng tôi là những nơi này rồi sẽ ra sao? tình hình hiện nay ở đó thế nào? Tin tưởng Thánh là người quán triệt mọi vấn đề sẽ đưa ra những ý kiến khả dĩ giải tỏa được âu lo chẳng phải của mình tôi mà là của những kẻ có lòng.»

ĐÁP: «Hừ, hai tuần liên tiếp bốn Thánh ta đương đầu với những câu hỏi liên quan tới chiến sự. Theo một nguồn tin riêng của bốn Thánh thì tại những nơi «di tản chiến thuật» đặc biệt là Lộc Ninh, thì nghe đâu địch dự tính những chuyện lâu dài tỷ như lập chính quyền từ quận xuống ấp, xã chẳng hạn. Chúng làm như thế với âm mưu gì thì chúng biết với nhau mà thôi. Thánh tuy biết nhưng không muốn nói, vì chẳng chóng thì chầy ta sẽ «giải phóng» những nơi đó, bằng cách tái chiếm hoặc sử dụng phi pháo như đã và đang làm ở một phần tỉnh lỵ An Lộc, khi mà chủ trương nhân đạo phải được bỏ quên vì mục đích chiến thuật, chiến lược.»

Cười xả xú bấp

CÓ CON MÈO

Một thằng ku thâm chịu chơi nọ đã bỏ ra rất nhiều thì giờ huấn luyện con chuột cách leo vào trong quả các cô để nhận định màu của những tấm quần lót. Trong buổi thực tập đầu tiên, chuột ta vụt biến trong ống quần chèn của một hippy cái rồi trở về báo cáo:

— «Xanh»

Chuyến công tác thứ hai thực hiện nơi một em mặc păng tà lông ộp và phúc trình:

— «Hồng»

Chưa vững bụng, thằng chủ chuột bắt đê tứ thực hiện vụ đột kích thứ ba nơi một à mặc quần ống voi tổ chàng. Lâu lâu không thấy chuột «di tản chiến thuật» về tường trình. Sốt ruột, chủ nhân ông đang định khai tử nó bằng cách bỏ đi thì chợt thấy cu tý hờn hờn bò ra, mắt lão liên đầy sợ hãi. Hỏi mãi mới rặn được một câu:

— «Khiếp quá. Có này mặt nguyên một con mèo đen xì mà đặc biệt nó có chiếc nanh dài nhọn hoắt nhe ra với dây về hãm dọa.»

Người và việc...

● MỘC THẠCH

NGƯỜI: Ông nghị Vũ v. Mậu nêu vấn đề thảo luận về tình hình, chiến sự sôi bùng trong mấy tuần qua. Sau khi ông Nghị Tôn Thất Đình đóng vai thuyết trình viên trình bày về tình hình quân sự, ông Nghị Mậu trang trọng như một ông Huyện đứng dậy đọc bản nhận định. Ông Mậu sau khi lên án CS một cách nhẹ nhàng khi xưa quân qua vùng phi quân sự tấn công VNCH. và nêu lên một số nghi vấn phải chăng CSBV mở trận đánh lớn là vì chủ đích này hay chủ đích nọ, ông đã chia ngọn dáo nhọn đâm thẳng vào tim nhà nước. Vấn đề người khôn khéo, ông đã nghiêng mình trước anh linh những chiến sĩ đã hy sinh vì tổ quốc, trước anh linh của những người dân chết oan vì chiến cuộc» để rồi ông cho rằng, những sự kiện bi đát mà dân tộc, quê hương miền Nam phải chịu trong hơn ba tuần qua là vì chính sách sai lầm của chính quyền miền Nam và đã kích những...

VIỆC: Như tình báo ta yêu kém, CS muốn mở một cuộc tấn công lớn như vậy phải sửa soạn từ nhiều tháng trước, vậy mà ta chẳng biết tí gì hết, chính ta cũng chỉ ước đoán là mãi tới mùa thu CS mới đánh ta cơ, đánh khi mà quân Mỹ đã rút hết khỏi Nam VN. Nhưng CS đã đánh sớm hơn là ta chờ với, 50 ngàn quân tiến qua vùng phi quân sự với xe tăng súng nặng và sư đoàn có nhiệm vụ quan trọng chặn giữ ai địa đầu đã cứ lần lượt di chuyển chiến thuật để đánh lưu động mãi, lý do ta phải đánh lưu động vì các binh sĩ sư đoàn 3 đã thiếu kinh nghiệm chiến trường, những người được đưa vào sư đoàn đó chỉ là những kẻ đào binh, trốn quân dịch v.v. Theo ông Mậu, lẽ ra ai địa cầu quan trọng đó phải

được những sư đoàn tinh nhuệ đầy kinh nghiệm chiến trường trấn giữ, như vậy là chánh quyền đã không có chánh sách dùng người đúng chỗ. Cuối cùng ông đã nói xa xôi bóng gió là ông Tổng Thống có thể thôi «hy sinh».

NGƯỜI: Ông Nghị cùng «phe nhóm» với ông Mậu là ông Hồng sơn Đông đã không tề nhị, khôn khéo như ông mà đã nói toạc ra rằng ông Tổng Thống nên ra đi và sự ra đi đó sẽ làm cho dân chúng «biết ơn»! nhiều lắm, Rồi ông Nghị Đông cũng kể ra vài thứ việc mà chánh quyền không làm nổi.

NGƯỜI: Ông Nghị Nguyễn văn Ngãi, người được ông Nghị Trương tiền Đạt tặng cho hai chữ gia nô đã đứng lên, ông đã trả lời ông Vũ v. Mậu từng điểm ông Ngãi sau đó đã phân tích con người ông Mậu qua bốn đoạn. Ông Ngãi bảo ông Mậu là vô tư một cách giả tạo, đã kích CS nhưng đã kích nhẹ để rồi chỉ trích thật nặng chính quyền VNCH. Ông Mậu đã có ý đồ xóa bỏ chế độ này và quan điểm của ông Mậu không có lợi gì cho quốc gia dân tộc mà chỉ có mục đích tìm lợi cho cá nhân phe nhóm Ông Nghị Trần ngọc Oánh nói lời ông Nghị Ngãi. Ông Oánh từng là người duy nhất đã gọi ông Tổng thống bằng danh từ «Người» trước diễn đàn Thượng Viện và đã bị các bạn đồng viên của ông, kể cả những người cùng chiến tuyến với ông cười một cách rất khâm phục. Ông Oánh đã nói rằng: Hội trường này mang một cái tên lịch sử «Diễn Hồng», nhưng ở đây đã không vang lên những lời sát đất của các bộ lão thể cương quyết chống kẻ thù mà chỉ thấy ở đây những lời nói của những kẻ có tư tưởng đầu hàng. Khi ông Ngãi

nói dứt thì ông Oánh vỗ tay, nhưng khi ông Oánh nói dứt lại chẳng ai vỗ tay cả... hơi buồn cho ông Oánh, nhưng nó lại không trở lên lệ loi như tiếng vỗ tay của ông Oánh.

VIỆC: Nhóm đối lập trước những lời chỉ trích đích danh và nặng nề của hai ông Nghị thân nhà nước nhóm Nghị sĩ đối lập đã không một lời đáp lễ hai ông, mà những người lên diễn đàn sau đó chỉ chia những mũi dùi vào đã kích nhà nước. Một ông Nghị đối lập khi ra ngoài phòng họp đã cho biết, nếu trả lời đích danh hai ông trên thì họ chỉ bằng hai ông đó thôi.

NGƯỜI: Trong khi các ông Nghị đánh võ mồm như vậy nhất là phe đối lập đã đồng quan điểm với CS ở điểm đòi ông Tổng Thống ra đi, thì tại các mặt trận An Lộc, Tam Biên, Giới Turven vẫn ở mức độ cao hơn mấy tuần trước. Theo những phóng viên và tin tức chiến trường thì số người chết mỗi ngày một tăng, chết tới chôn không kịp vì đào hố chôn người máy ngày đầu còn làm nổi chứ mấy ngày sau thì một quả bom xăng đốt, rồi cũng chẳng thể nào đủ xăng để đốt đành phải để cho thối ra, trời sắp vào mùa mưa nên oi nồng kinh khủng, chỉ hai ngày là mùi tử khí xông lên không một ai chịu nổi, nhất là mùi tử khí của cả ngàn xác chết. Những người chết đã chết bờ chết bụi như vậy, nếu con người có linh hồn thật hẳn là đau đớn lắm, nhưng cũng không đau đớn bằng những người sống, nhất là những quâphụ tử sĩ dù bên này hay bên kia, những quả phụ đó tìm ra đầu là những cột trụ của cuộc đời dễ mà sống nhất là khi bên nách lại có vai dựa con thơ.

VIỆC: Riêng tại miền Nam ta một số chị em. Vì không nuôi nổi con thơ, nhất là lúc này nền kinh tế của ta đang «thả nổi» hẳn hoi sẽ phải gá ghép với những người có gia đình có cơ sở làm ăn để sống, và số phận hẩm hiu ăn cơm người ngủ nhà người sẽ đón chờ họ, rồi nếu có con thì những đứa con đó không được khai sanh theo họ cha, vì vậy một quả phụ bữa nào đã đem con tới tòa báo xin Quốc Hội hãy vì lòng nhân đạo ra một đạo luật hạn chế bậc nhì... để cho đời họ bớt khổ đau và cơ sở sanh sau với người chồng gá ghép cũng đỡ u u vì nó lớn lên khi đọc trong khai sinh không có chữ: Cha Vô danh».

CHÉM RUỒI

Đàn dân mà gây tai trâu
Đàn dân bản xè gwom đầu chém ruồi.
VĂN-QUÂN hạ thủ

CỨU TRỢ CÁC BÀ LỚN

Theo tin báo chí, đồng bào nạn nhân chiến cuộc ở các trại ăm cư Huế và Đà Nẵng đang căng biểu ngữ phản đối chính quyền địa phương đã không cứu trợ họ một cách chu đáo và tận tâm nhất là đã để cho một bà lớn thường hết đồ cứu trợ của họ bán vung vít ra ngoài.

Trước đây ít tháng, trong cuộc cứu trợ các nạn nhân bão lụt miền Trung, báo chí đã nói nhiều đến số bà lớn, vì tình nhân đạo đã hưởng đùm đờ cứu trợ cho đồng bào. Nay, đối với các nạn nhân chiến cuộc, những người khốn khổ đáng thương nhất trong đời, cũng lại các bà lớn đó ra tay hành động.

Trong khi những nạn nhân thực sự thiếu thốn đủ mọi thứ thì các bà lớn lại thừa thãi đồ cứu trợ. Thôi thì gạo mẩm, thịt cá nòi, niêu, soong chảo, mùng mền, không thiếu một món gì cả. Một bà lớn ở Huế đã được coi là độc quyền những đồ này. Bà ấy đã cho người bày bán trên đường phố. Bán một cách công khai và an toàn, dèch sợ con mẹ gì hết, vì bà ấy là bà lớn.

Thật không có gì khốn nạn cho bằng hành động ăn cướp cơm chim của những nạn nhân chiến cuộc. Ăn cướp của những người bình thường đã nạn rồi, đáng này, chúng nhân tâm ăn cướp của những người hoạn nạn, khốn khổ thì không thể nào coi chúng là con người được. Nhưng đường như nhà nước vẫn không hề có một biện pháp nào đối với bọn ăn cướp này.

Cuộc cứu trợ nào cũng có chúng nó. Cuộc cứu trợ nào cũng thấy nói tới một số bà lớn ăn cướp đồ của đồng bào nghèo khổ.

Nếu tình trạng trên cứ tiếp diễn, bọn Con Ong đề nghị nên đổi tên cuộc cứu trợ các nạn nhân chiến cuộc hiện tại thành cuộc cứu trợ các bà lớn ở miền Trung cho nó danh chính ngôn thuận. Còn như cứ lôi đồng bào nạn nhân chiến cuộc ra rồi cuối cùng họ chẳng được cái gì thì tội nghiệp cho họ biết chừng nào.

Riêng đối với đồng bào nạn nhân chiến cuộc miền Trung, bọn CO đề nghị, thay vì căng biểu ngữ đề phản đối, đồng bào hãy kéo đến tận nhà, tận dinh của những bà lớn nào đã ăn cướp cơm chim của đồng bào để tam trú. Ở đó sẽ có đầy đủ đồ cứu trợ không sợ thiếu thốn gì cả. Chúng nó ăn cướp cơm áo của mình thì mình chiếm nhà chúng nó, bắt chúng nó phải nuôi lại. Đó là sự công bằng và hợp lý vậy. Còn như chờ các ông nhà nước có biện pháp đối với bọn ăn cướp thì lâu dài quá, vất vả quá, chắc gì chúng ta đã thoát nạn tới lúc đó mà chờ. Các ông nhà nước dù ở địa phương đi nữa cũng là những ông lớn. Một khi các ông ấy đã có khuynh hướng cứu trợ các bà lớn thì bố ai mà ngăn được! Cho nên chỉ còn mỗi cách là đồng bào nạn nhân chiến cuộc phải tự cứu trợ mình bằng

cách tới đòi nợ các bà lớn. Những loại bà lớn này nếu cần đồng bào cũng nên đòi luôn một phát «bê hội đồng» cho vui vẻ.

CHẲNG BAO GIỜ CÓ GÌ ĐÁNG LO CÁ

Đó là những lời vàng ngọc của các đảng dân biểu, nghị sĩ Annamta. Một tuần lễ sau ngày bọn CS vác xe tăng đại bác tới xâm lăng miền Nam, các đảng ấy đã anh dũng làm một phát «đi thăm các chiến sĩ» và về tuyên bố ồn ào là dèch có gì đáng lo cả. Đồng bào cứ việc ăn no ngủ kỹ vì làm chó gì có chuyện bọn CSBV dám xâm lăng miền Nam, làm chó gì có chuyện quân ta phải «đi tàn chiến thuật» ra khỏi mười mấy căn cứ ở vùng giới tuyến. Tất cả chỉ là chuyện trống rỗng.

Cuộc xâm lăng của bọn CSBV cũng là trường tượng. Các chiến sĩ ngày đêm phải gian khổ, phải hy sinh để bảo vệ đồng bào, để chống bọn xâm lăng cũng là trường tượng. Các đảng dân biểu, nghị sĩ đã thấy như thế. Khi «đi thăm các chiến sĩ» các đảng ấy đã mặc đồ lớn, ngồi trên tàu bay, lượn vài vòng trên đầu các chiến sĩ mà có thấy nguy hiểm gì đâu, có một viên đạn nào của địch ghim vào những bộ đồ lớn đầu, có sứt mẻ một sợi lông chân nào đâu! Thế là trở về các bộ ấy vội vàng họp báo phân tình, tự lấy làm ngượng vì trước khi đi đã rết quá, đã tưởng là chuyện đi này dèch có ngày trở về để lãnh lương!

Tuy nhiên, tới đây các đảng dân biểu, nghị sĩ anh dũng nói trên vẫn chưa chịu buông tha, các đảng ấy lại còn đi thăm các đồng bào nạn nhân chiến cuộc nữa mới bỏ mẹ chứ! Rồi không biết đi thăm ra làm sao mà khi trở về, các đảng ấy cũng lại hùng hồn tuyên bố là chẳng có gì đáng lo cả, đồng bào nạn nhân chiến cuộc sung sướng lắm, được nhà nước lo lắng cho đầy đủ lương, chu đáo lắm... Trong khi đó, các phóng viên báo chí, trong đó có bọn CO, những kẻ đang có mặt bên những đồng bào nạn nhân chiến cuộc, đã gửi tin về cho biết đồng bào khổ lắm, thiếu thốn đủ mọi thứ, thiếu gạo, thiếu bánh, thiếu thuốc men, thiếu mùng mền... Sự thiếu thốn đó nguyên do là bởi tinh thần làm việc tắc trách của chính quyền địa phương, bởi những thứ bà lớn đã ăn cướp hết đồ cứu trợ dành cho đồng bào. Có anh phóng viên đã so sánh cảnh «địa ngục trần gian» với cuộc sống của đồng bào nạn nhân hiện tại. Nhưng anh phóng viên này chắc thể nào cũng bị các đảng dân biểu, nghị sĩ nói trên xỉ vả là đồ phản tuyên truyền, đồ nói dèch, làm phương hại tới nền an ninh quốc gia!

Nhưng dù sao cũng xin các đảng dân biểu, nghị sĩ, nghị hèn tha cho bà con chúng em. Các anh đừng bậy đặt đi thăm viếng các chiến sĩ và đồng bào nạn nhân nữa lại hay hơn. Bởi vì sự đi thăm của các anh chỉ làm các chiến sĩ và đồng bào tủi nhục mà thôi. Đi thăm cái con mẹ gì mà mặc đồ lớn như đi dự đại hội, rồi ngồi trên phi cơ bay thật cao nhòm xuống, rồi tới những nơi thật an toàn để ăn nhậu, rồi về tuyên bố vung vít toàn nói ngợc với sự thật. Chiến sĩ gian khổ thì cho rằng sung sướng, đồng bào thiếu thốn thì bảo là đầy đủ. Thành ra, chính những thứ dân biểu nghị sĩ này mới là những tên phản tuyên truyền và làm lợi cho CS vì dèch mắt họ cái gì cũng không đáng lo cả cũng tốt đẹp cả, tức là không có cuộc xâm lăng của bọn CSBV, không có sự hy sinh của các chiến sĩ, không có sự gian khổ chết chóc của đồng bào. Vậy thì chúng ta còn phải chiến đấu phải cầm thù bọn CS, phải lạc quyền cứu trợ làm con mẹ gì nữa!

LẠI THÊM NHỮNG TÊN ĐÁNH GIẶC BẰNG MIỆNG

Gần đây, cuộc đời sản xuất ra khá nhiều những tên chuyên đánh giặc bằng cái lỗ mồm. Đó là các đảng dân biểu nghị sĩ, nghị hèn và chính khứa. Trong khi các chiến sĩ đánh giặc ngoài tiền tuyến thì các đảng này cũng đánh giặc trên ti vi và trong các buổi họp báo. Đánh nhau ngoài tiền tuyến thật sự thì ta với địch đều có thể bị hy sinh nhưng đánh nhau bằng mồm thì cả hai phe đều vô sự nên các đảng ấy đánh hăng lắm, đánh phun cả nước bọt thối ra ngoài.

Vừa rồi lại lại ra thêm mấy tên đánh giặc mồm nữa, đó là mấy bố tự nhận là giáo giới trong cái tổ chức mệnh danh Đò thành Hội Giáo giới. Mấy bố này tuyên bố rất hùng dũng rằng: «Nếu cần, họ sẽ tình nguyện xếp bút nghiên, cầm súng đứng sau lưng các chiến sĩ ngoài tiền tuyến để uyển nhau với bọn CS xâm lược dã man, tàn ác!»

Nghe câu tuyên bố trên, mọi người thấy một tinh thần yêu nước và can đảm phi thường ngay Giáo giới mà cũng tình nguyện xếp bút nghiên cầm súng đi giết giặc thì tinh thần cao quá, đáng phục quá. Nhưng tiếc thay những «chiến sĩ anh hùng» này lại thông một câu «nếu cần mới cầm súng đi đánh giặc thì biết tới bao giờ mới được coi là cần đây? Thật ra, bây giờ cần quá đi rồi, còn phải chờ gì nữa! Bọn CSBV đang xâm lăng, chúng kéo vào đây hàng chục sư đoàn và các chiến sĩ ta đã chiến đấu với chúng tuy anh dũng nhưng cũng rất lấy làm gian nan, vất vả. Vậy, còn chần chờ gì nữa mà các «giáo giới» không chịu xếp bút nghiên, cầm súng đi giết giặc ngay đi. Các bố mà chịu cầm súng thì chắc rằng CS chúng phải toé khói, dèch dám xâm lăng nữa đâu!

Nhưng thật ra, các bố cũng chỉ nói phét mà thôi. Thấy người ta đánh giặc miệng thì cũng nhào ra đánh hồi chứ yêu nước, thương nói con mẹ gì các anh. Giả dụ bây giờ ép buộc các anh cầm súng đi đánh bọn CS thực thì chắc chắn các anh sẽ trốn chui trốn nhủi bằng thích. Bố Nguyễn Hoan nào đó lại phải một phe nữa đi mua giấy hoãn dịch giả cho mà xem. Bố này là tác giả của rất nhiều vụ lem nhem, ma giáo, giờ đây lại vác mặt nháy ra đánh giặc miệng. Sau câu tuyên bố nếu cần sẽ cầm súng đi uyển giặc tưởng tượng, bố ấy đã kêu gọi mọi người hãy đem tiền bạc cứu trợ tới nhà riêng của bố ấy ở đường Minh Mạng để nộp. Tiền này để cứu trợ cho ai thì không cần biết tới.

Được biết phần lớn những bố tự nhận là nhà giáo trong Đò thành Hội Giáo giới hiện tại đều là những giáo gian. Vì là giáo gian nên mới bày đặt đánh giặc miệng để tự quảng cáo, để cho đời biết đến tí tên tuổi vốn bị quên lãng những ông phân. Còn những nhà giáo thật tại không ai đi tuyên bố vung vít cả. Biết mình không cầm súng được thì cứ làm đầy đủ bổn phận với đám học trò cũng đủ đóng góp với quốc gia rồi. Vậy, nhờ các bố Đò thành Hội Giáo gian một tí. Các bố cứ tuyên bố nuông hăng rồi lỡ ra bị quét súng vào tay bắt ra chiến trường tại bố mẹ! Các chiến sĩ đang ngày đêm phải hùng hục chiến đấu với bọn CS ở các mặt trận không muốn bị đem ra làm trò đùa mãi đầu. Lần này, họ sẽ không bắt lợi sống như Hùng Cường nữa, mà sẽ bắt lợi mìn đây, hỏi các chiến sĩ đánh giặc miệng!

HOA PHONG

KỸ NGHỆ KIM KHÍ TRẮNG MÈN

VĂN PHÒNG: Đ.T. 38 105 - 54. CHIÊU-ANH-CÁC, CHOLON
CƠ XƯỞNG: CH.L. 38231 - 167. NGUYỄN-DUY-BÌNH, ĐÔNG

Máy móc tối tân. Tiêu chuẩn quốc tế

特設 最新 設備 國際 水準
精製 各種 金銀 器皿

ĐẶC ĐIỂM
TỐT BỀN
RẺ SẠNG

Chuyên sản xuất các loại sản phẩm:
THAU, THỒ, CHÉN, ĐĨA, CÀMÈN v.v.
& Dụng cụ Y-Khoa bằng KIM KHÍ TRẮNG MÈN

HOA PHONG FRAMER FACTORY

NGƯA BỆNH LUNG THU

Xin quý khách hàng dùng Sản phẩm Hoa Phong

CHIẾN CUỘC NGÀY CÀNG NỔ MẠNH

Hậu - phương đã xứng đáng

VỚI TIỀN - TUYẾN CHƯA ?

● Bưng bít tin chiến sự, kiến nghị, quyền tiền, đi thăm tiền đồn v.v... không phải là những hành vi xứng đáng với tiền tuyến

Chiến sự trên khắp các quân khu đã nổ mạnh được 4 tuần lễ. Trong 4 tuần lễ qua, bao nhiêu mạng người đã nằm xuống, bao nhiêu máu và mồ hôi đã đổ ra, bao nhiêu lời tuyên bố được loan đi bao nhiêu kiến nghị đã được đọc, nhưng câu hỏi đầu tiên được đặt ra trong tình trạng hiện nay, hậu phương phải làm gì cho tiền tuyến? Câu trả lời đúng nhất, là hậu phương phải tỏ ra xứng đáng với tiền tuyến.

Nhưng một câu hỏi tiếp theo lại được đặt ra: phải làm gì, phải làm thế nào mới được coi là xứng đáng với tiền tuyến.

Và sau đó, lại phải thêm một câu hỏi nữa: hậu phương hiện nay đã xứng đáng với tiền tuyến chưa?

Những người về từ cõi chết

CON ONG, vừa có dịp đối thoại với một trong số 16 chiến sĩ ta, vừa bị bắt làm tù binh, sau một trận đánh rất anh dũng. Khi bị giam giữ tại khu rừng già các chiến sĩ ta được một lính VC canh gác, đã đến từ tá rằng: «Gã muốn trốn theo chiến sĩ ta và sẵn sàng tiếp tay.

Để gây thêm tin tưởng, tên lính canh VC đã đánh cắp 5 cây AK, rồi trao luôn cho 16 chiến sĩ ta.

Mặc dù lúc đầu, anh em còn dè dặt vì ngại tên lính VC thù thách. Song thấy gã quyết tâm và rất chí tình, nên 16 chiến sĩ ta... thực hiện ngay cuộc đảo tẩu.

Tiểu thay, khi băng qua suối sâu vì kẹt bó súng mang quá nặng, tên V. C bắt hạnh nó đã bị...chết chìm.

Sự việc trên, chứng tỏ định mệnh tàn bạo đã dành cho người lính Cộng Sản.

Dù đã quá chán chường cảnh chết chóc già... đã cố thoát khỏi số mệnh, tìm về cõi sống mà... đau đớn thay từ thân vẫn theo hăm sát già...

Nha Sĩ Trần Túc

TỔNG Y VIỆN CỘNG HÒA
Nhỏ, Chữa, Trồng Răng
11. Trần thành Căn CHOLON
GIÁ BIỂU PHẢI CHĂNG

PHẢI LÀM GÌ ?

Ngay từ một tuần lễ sau ngày chiến cuộc nổ mạnh các giới đã trả lời câu hỏi này bằng việc làm.

— Ông Tổng Thống đi thị sát mặt trận.

— Bà Tổng Thống và các bà lớn đi thăm thương binh.

— Quốc hội ra tuyên cáo

— Dân biểu nghị sĩ lập những phái đoàn đi thăm tiền tuyến.

— Chính phủ đánh điện ban khen các đơn vị chiến đấu xuất sắc các Hội Đồng Tỉnh và Thị Xã dâng kiến nghị. Bà Thống Tin và Tổng Cục Chiến Tranh Chính Trị cam các báo tự do loan tin chiến sự, Việt Tấn Xã kiểm duyệt tin chiến sự của các hãng thông tấn Quốc tế các Đài phát thanh, truyền hình hát nhạc hùng, và loan đi các khẩu hiệu hoan hô chiến thắng. Các địa phương phát động lạc quyền.

Kể ra, cũng nhiều thành tích lắm đấy chứ.

XỨNG ĐÁNG CHƯA

Nhưng những việc làm trên của hậu phương đã xứng đáng với tiền tuyến chưa?

Xin trả lời ngay rằng chưa

Về phần ông Tổng thống, ngoài địa vị tổng tư lệnh tối cao quân lực, còn là nhà lãnh đạo quốc gia.

Các chiến sĩ ta hiện chiến đấu rất anh dũng tại khắp các mặt trận, đánh cho địch nhiều đòn rất nặng đạt nhiều chiến thắng.

Tiền tuyến thắng lớn, mà hậu phương ung thối, bất công tham nhũng v.v... thì sự hy sinh của tiền tuyến chẳng ích gì.

Trước đây, bà vợ một ông Tướng Mỹ giữ địa vị số 1 trong quân đội Mỹ tại Việt Nam, đã đóng vai một người nữ điều dưỡng vô danh tại một quân y viện bên Phi luật Tân để săn sóc các thương binh Mỹ suốt mấy năm liền, mà chẳng ai biết rõ địa vị của bà, tên tuổi bà

không xuất hiện trên báo. hình ảnh bà không xuất hiện trên tivi. Như thế là xứng đáng với tiền tuyến.

Nhưng không phải bà lớn nào cũng có thể làm như vậy. Và nếu bắt tất cả các bà lớn đều phải làm như vậy, là một đòi hỏi quá đáng.

Quốc hội ra tuyên cáo lên án địch quân xâm lăng, đề làm sáng tỏ chánh nghĩa cho cuộc chiến đấu gian khổ của các chiến sĩ, đó là điều cần thiết. Nhưng không phải chỉ ra một cái tuyên cáo rồi coi như đã hết bổn phận với tiền tuyến.

Sáng 24-4, tại thượng viện mặc dầu công nhận BV kéo quân tràn qua vì tuyến xâm lăng VNCH nhưng nghị sĩ Mậu đã kêu gọi cả hai bên đều xuống thang chiến tranh, kêu gọi phải sớm có chánh phủ «hòa giải» như đòi hỏi của Cộng sản. Đó là một thái độ phản bội tiền tuyến không thể tha thứ. Một khi đã công nhận địch quân là kẻ xâm lăng, thì phải đánh vỡ mặt kẻ xâm lăng, làm sao có thể nương tay với kẻ xâm lăng, là nỗi giảo cho giặc.

— Dân biểu nghị sĩ thành lập những phái đoàn tới thăm tiền đồn để được đón tiếp được bảo vệ an ninh; và được nghe thuyết trình, là đem sự phiền nhiễu tới cho tiền tuyến.

Sau khi Nhật bắt thân tấn công Trân Châu Cảng vào cuối năm 1941 Mỹ chánh thức lâm chiến thì các dân biểu nghị sĩ Mỹ đã xung phong nhập ngũ để chiến đấu ngoài mặt trận chứ không phải tranh nhau ra tiền đồn để xem đánh nhau rồi về nói phét lấy tiếng.

Hiện nay, đã có ông dân biểu nghị sĩ nào xung phong đi chiến đấu chưa?

Nhưng thôi, nhiều ông ứng cử đã làm mọi cách để đắc cử là cốt để khỏi phải đi chiến đấu, mà bây giờ bắt

các ông ra mặt trận chiến đấu thì hơi quá, chỉ xin quý ông chịu khó đi họp, bớt ăn nói vung vít, cũng đẹp lòng các chiến sĩ rồi.

— Chánh phủ đánh điện khen chiến sĩ, tốt lắm. Nhưng lính và gia đình không sống bằng những lời khen, muốn đẹp lòng tiền tuyến, chánh phủ hãy cố làm sao để giường máy nhà nước chạy đều và sạch sẽ một chút, để vợ con lính không bị khinh như chó vớ bình nghèo kinh niên, và có đủ cơm ăn áo mặc.

—Nhằm nhất là cái trò dâng kiến nghị của các hội đồng Tỉnh, Thị xã. Nếu có thể chống cộng bằng kiến nghị được, thì các chiến sĩ đã chẳng phải hy sinh xương máu ngoài mặt trận. Thử hỏi cái chiến sĩ đồ mồ hôi máu mình ra ngoài mặt trận mà chẳng được ai nói tới, trong khi chỉ thấy những kẻ ở hậu phương léo nhéo đọc kiến nghị qua làn sóng điện, ai không lộn ruột.

—Bưng bít tin chiến sự, thời phòng thăng lợi và đầu nhem thất bại, không phải là việc làm đẹp lòng tiền tuyến. Ai cũng biết rằng chiến đấu có cam go, thăng lợi mới về vang. Làm sai lạc sự thật tại tiền tuyến để dư luận hoang mang khiến dân chúng không thông cảm được hết sự hy sinh

gian khổ của chiến sĩ, là việc làm rất tai hại.

Các đài phát thanh và truyền hình hát nhạc hùng và hô đọc khẩu hiệu. Đó là công việc của cái máy hát, của những chuyên viên quảng cáo thiển sáng kiến. Nhiệm vụ chánh của các cơ quan thông tin tuyên truyền là làm thế nào nói lên được cái sự thật oai hùng tại chiến trường, để hậu phương có thể thông cảm với tiền tuyến, chứ không phải chỉ có việc cho chạy đĩa nhạc hay băng nhạc và đọc khẩu hiệu.

Hậu phương phát động lạc quyền để lấy tiền ủy lạo chiến sĩ. Tốt lắm. Nhưng không phải chỉ cốt có tiền gửi ra tiền tuyến, là coi như đã xứng đáng với tiền tuyến. Tiền chỉ là một phương tiện để hậu phương biểu lộ tình cảm đối với tiền tuyến, tiền không thể thay thế cho tình cảm, tiền cũng không thể dùng để đánh giá được sự hy sinh cao cả của các chiến sĩ.

Do đó, tiền ủy lạo các chiến sĩ chỉ là phụ. Một sự thông cảm, khích lệ và biết ơn của hậu phương dành cho tiền tuyến, mới là chính.

Kết luận: Hậu phương vẫn chưa xứng đáng với tiền tuyến. Đó là điều đáng buồn.

Diễn khất Kim mặc quần áo Gánh Sắt đã chiến đi đánh cá ngựa

Tuần qua, chủ tiệm Minh võ chuyên viên trường đua Phú Thọ bị một trận chạy xút nút quân chỉ vì ông tướng cướp vửa và vừa chọi Diên khất Kim lưng lưng xuất hiện trong trường đua Phú Thọ.

Sau khi sờ phú lít đã anh dũng về lại được Đ.K Kim cũng như sau khi được khai thác hồi ký, ông tướng cướp phớt ra rằng:

Sau những ngày làm ăn vất vả và vốn liếng đều được chia cho các tay đàn em để dùng vào những việc ăn chơi. Một nơi được các đàn em chiếu cố nhiều nhất là sờ sờ bạc Phú Thọ. Phú lít bèn cho tướng cướp ăn mặc CS đã chiến, công khệ hai tay theo sau một đoàn hộ tống hùng hục chờ xe bit bùng thẳng tiến Phú Thọ để mở một mặt trận «chỉ điểm»

Theo nguồn tin mật cho biết, các đàn em của ông Tướng này sau khi biết rằng đã động đ đến đã tự rú nhau đi bài phú lính hết trời. Thế là sờ Phú lít và ông tướng đã hoàn toàn thất bại bèn lạng lẽ ra về thong thả.

Báo hại cho các tay sờ cò bịch phải một phen tóa hỏa tam tinh chạy ra quân vì sờ có tí tiền còm đen đỏ mà bị ông Tướng này vỗ mặt thì thật là đen hơn mồm chó.

Nhưng sự việc chạy toé khói này chỉ diễn ra trong vòng vài tích tắc vì sau khi khám phá ra rằng ông Tướng đã bị kẹt tay nên cả làng sờ bịch Phú Thọ lại bèn ung dung ăn thua đủ.

Kế Hoạch X.18

Cả lò bọn Con Ong đang bù đầu ngiên cứu một kế hoạch thuộc loại tuyệt mật. Đó là kế hoạch «ngưng chiến», do Con Ong đặt tên là X.18.

Trong kế hoạch này trận chiến tuyên truyền sẽ giữ vai trò quan yếu. Phe nào, trong giai đoạn chuyển tiếp, mà nắm được dân tâm chắc chắn sẽ thắng.

Con Ong sẽ giúp me-dông-lò đưa ra những biện pháp cần thiết của mặt trận đấu tranh chính trị của X.18 vào một ngày gần đây.

Cả kê dê ngỗng

SỰ KHÓ KHĂN CỦA TÌNH THẾ

Trong bài "giới nghiêm hăm ba giờ" tôi chỉ nói tới cái sự "không khá được" của nền cái lương và phòng trà. Đào kép cái lương và ca sĩ phòng trà đang biểu diễn những bộ mặt xuống tận vì sự khó khăn của tình thế. Tôi chưa nói tới tình trạng mấy thằng làm báo chúng tôi.

Ôi, nếu tình trạng này cứ kéo dài, thì cũng nên giải nghệ cho gọn việc sổ sách. Không gì nản cho bằng nhìn mặt tên chủ nhiệm khi báo bị tịch thu. Nhất là vào thời này, việc tịch thu báo đã được các đảng Dùi cui, thì hành một cách rất tận tình. Hốt từng số báo ở những rạp lẻ. Hốt từ máy in hốt ra. Dù có đi tận chiến thuật, tài tình cách mấy, cũng không lọt ra ngoài được lấy một tờ. Đúng là một sự đui tận giọt tuyết.

Từ ngày Tết cho tới bây giờ, mới có được hơn ba tháng. Những số báo Con Ong, tính ra mới được hơn mười số, thì số báo mà Nhà Nước dành lấy để đọc riêng một mình, nhiều hơn là số báo tới tay độc giả. Đã một lần tôi kêu yêu chủ nhiệm Minh Võ, đừng cha nó rủa báo lại, năm nghỉ chơi cho khỏe. Chờ tới khi nào tình thế sáng sủa hơn, thì ta mở cửa hàng, viết lách trao phúng đối lập vung vít. Nhưng Minh Võ không chịu, nhất định thực hành câu châm ngôn "làm báo là phải... li". Hãn thi gan lì với Nhà Nước, và báo cứ in, Nhà Nước cứ hốt. Buổi sáng thứ năm, nếu thấy vắng bóng "những chàng áo trắng", là một thứ năm vui. Còn thấy chiếc xe "díp" đầu xích ngay trước cửa tòa soạn, thì tuần lễ ấy, kể như tuần lễ ăn mày. Những giòng chữ mà mình viết ra, không tới được độc giả, càng nghĩ càng buồn.

Viết lách hồi này, thật chán. Viết đã khổ, mà lách lại còn khổ hơn. Lách như một con trạch Thời quân chủ ngày xưa, có những danh từ phải tránh né khi nhập trường thi, thì ngày nay, cũng phải kiêng kỵ gần giống như vậy. Nhà nước vốn không ưa những danh từ thô bạo, nôm na. Khi viết tới những chữ tràn ngập, rút lui, là phải tránh né ngay, thay ngay bằng những chữ khác như xâm nhập, di tản chiến thuật v.v... Viết lách mà cứ như nhai cơm nguội.

Tôi nói với chủ nhiệm Minh Võ :

— Anh là người có cái căng trong Hội Đồng Báo Chí. Bữa nào họp Hội Đồng, anh thử đề nghị là xin Nhà Nước tạm lập chế độ kiểm duyệt xem sao. Có lẽ với chế độ kiểm duyệt lại còn dễ viết lách hơn mà không sợ báo bị tịch thu...

Ấy là trong một lúc quá chín nản thì tôi nói như vậy. Không có gì thể thâm cho bằng thằng nhà báo nản nỉ xin Nhà Nước kiểm duyệt. Ngày xưa, trên những tờ báo thấy xuất hiện những khoảng trắng mà chúng tôi gọi là những lỗ trống ở nhục. Chúng tôi phải tranh đấu để lấp cho bằng lỗ trống đó, để cho tờ báo trông đẹp mắt hơn, sự tranh đấu ấy, đã tốn rất nhiều giấy mực. Hình như cũng có vụ tuyệt thực, cạo đầu. Bã bỏ chế độ kiểm duyệt là chúng tôi được kể như kẻ thắng. Bây giờ kẻ thắng lại tình nguyện xin thua thì... hết thuốc chữa rồi.

Tờ báo của chúng tôi là một tờ báo nghèo. Cứ mỗi lần tịch thu là đủ một lần hóc hác. Là một tuần báo, bởi vậy không đăng tin chiến sự, nên ít khi phạm vào cấm điều của Nhà Nước. Nhưng không hiểu sao, Nhà Nước cứ như quen tay

phom phom tịch thu đều đều. Chỉ có Minh Võ là thích thi gan lì với Nhà Nước, còn chúng tôi thì xin chịu thua chạy dài...

Tôi đã chán ngấy, không thèm đọc những tờ biên bản. Khi thấy báo bị tịch thu, tôi chỉ hỏi có một câu "Không phải tịch thu vì bài của tôi chứ?". Có khi chủ nhiệm gật đầu, có khi lắc đầu. Gật đầu hay lắc đầu thì tôi cũng chẳng coi là quan hệ. Chỉ có một lần, Nhà Nước tịch thu vì cái tranh ngoài bia của thằng Hìm, là lần đó tôi cười, vì tôi thấy Nhà Nước còn trào phúng hơn cả những thằng viết trên tờ báo trào phúng này nữa.

"Rồi như một loài dã thú bị săn đuổi tới cùng. Trước mặt là sông sâu chần lỏi. Con thú quay đầu lại, nhe răng ra. Trước khi chết cũng đớp được một miếng". Chúng tôi không rình đớp lại Nhà nước, nhưng chỉ cần không tiếp xúc với Nhà nước trong vài mục làm cảm là Nhà nước cũng đủ vất vả. Nhà nước làm sao mà nêu cao được chính nghĩa sáng tỏ như mặt trăng, mặt trời...?

SUY TÔN ANH HÙNG

Nhà báo chúng tôi, có thể cộng tác với Nhà Nước, trong việc suy tôn anh hùng.

Người chiến sĩ vừa nằm xuống. Người chiến trường, có thể là Trị Thiên, Tây Nguyên hay An Lộc, Bình Long. Hay bất cứ một chiến trường nào. Tất cả mọi cái chết, đều phải được coi là bình đẳng. Chỉ có cách chết là đáng được đề cao.

Đề cao một cái chết, là công việc của chúng ta, những người còn sống. Trần Thế Vinh, Nguyễn Đình Bảo, bây giờ đã yên nghỉ. Họ nào còn biết gì đâu. Nhưng những người còn sống, thấy suy tôn những người đã chết, sẽ háng háng, phấn khởi hơn vì họ nghĩ rằng, sau khi họ chết, cũng sẽ được đề cao và suy tôn như thế.

Nhưng Nhà Nước hầu như muốn giữ độc quyền trong việc suy tôn anh hùng. Nhà Nước đã cây mình có nhiều phương tiện thật. Nào là phát thanh, Truyền Hình Cả báo chí nữa chứ, vì Nhà Nước đã không dấu dếm gì công việc tài trợ cho một vài tờ báo ở đây. Nhưng thử hỏi rằng, Nhà Nước đã dùng những phương tiện ấy, làm đẹp mặt cho những người đã hy sinh vì Tổ Quốc hay chưa?...

Xin thưa rằng, chưa được... và tâm chân dung của Trần T. Vinh được đặt ở những chỗ đông người, để người đi qua chiêm ngưỡng với vài ba giòng tiểu sử, chưa đủ để suy tôn một anh hùng. Nhất là Nhà Nước đã dùng chữ "dũng sĩ"... Tôi không muốn mang một sợi tóc ra chẻ làm tư, làm tám nhưng với một người trẻ, mang cái tuổi trẻ của mình ra phụng sự đất nước cho tới chết, ấy thế mà tặng cho người đó hai chữ "dũng sĩ", xét ra không ổn. "Dũng sĩ" thì cũng đẹp đấy, nhưng nếu chỉ cần có cái "dũng" không thôi, thì thiếu gì những kẻ rất đáng suy tôn lên hàng dũng sĩ. Theo tôi, thì phải gọi họ là những anh hùng.

Nhà Nước đã lợi dụng phương tiện truyền hình quá nhiều. Một bài thơ đầy những tác ngữ, một bài hát buồn nản lẽ thể xưng tụng một anh hùng, chỉ làm cho mọi người thêm nản. Và tỏ lộ ra sự làm việc tác trách của Nhà nước. Làm cho lấy đẹp. Làm cho gọi là có làm... Không phải là một công việc liên tục, cần phải nghiên cứu kỹ để thấm sâu vào lòng quần chúng. Chúng tôi có công việc đó, Nhà Nước chỉ làm trong vài ngày rồi thôi, trong khi đó, trên khắp các mặt trận, đã có bao

nhiều anh hùng vừa nằm xuống.

Như trường hợp của Trần Thế Vinh nếu Nhà Nước nhờ tới báo chí, hay những Văn Nghệ Sĩ tự do, thì chắc rằng Vinh sẽ được nhiều người nhắc tới hơn. Phạm Duy sáng tác bài "Huyền sử ca" người mang tên Quốc, mà Phạm Phú Quốc như còn sống mãi. Trần Thiện Thanh với bài "Anh không chết đâu Anh" để cho Nguyễn Văn Đường trở thành bất tử.

Còn như Nhà Nước với cả một bài thơ và một bài hát, ấy vậy mà Vinh mới nằm xuống gần đây, mà thấy như Vinh đã chết ở một thời gian nào xa lắm.

Tôi lấy làm lạ rằng, từ ngày chiến trường bùng nổ mãnh liệt, có rất nhiều cái chết anh dũng, ấy vậy mà mới chỉ thấy Nhà Nước suy tôn có 1 Trần Thế Vinh. Có thể rằng cái chết của Trần Thế Vinh đẹp quá, hào quang chói lòa át cả những cái chết khác, nhưng chỉ suy tôn một người mà quên đi người khác, là một chuyện làm... thất nhân tâm. Tôi chắc rằng, nếu có thể phát biểu ý kiến, thì Vinh sẽ từ chối, vì người chiến sĩ, không bao giờ muốn mình được ưu đãi hơn các chiến hữu khác, cùng chiến đấu cho bình đẳng và tự do. Đã chiến đấu cho bình đẳng, thì phần thưởng phải nhận được đồng đều.

Theo như ý nghĩ của tôi thì việc suy tôn anh hùng, không cần làm với người lớn. Người lớn vốn hơi hợt, nghi ngờ. Hơn nữa, mãi mãi với vấn đề sinh kế, người lớn không có thì giờ để nghiên ngẫm một hành động quá cảm, một sự hy sinh to lớn, vĩ đại. Mà việc suy tôn anh hùng, cần thiết cho đám trẻ nhỏ như họ: sinh, sinh viên. Những tấm hình chân dung, những pho tượng của những bậc anh hùng vị quốc vong thân, nên để tại công trường học hay sân giảng đường là đẹp nhất. Tuổi trẻ thường dễ xúc cảm. Mang những cái chết chói lòa ánh hào quang ấy đến với tuổi trẻ, thường được tiếp đón nồng nhiệt hơn là dựng lên một cách khơi khơi tại một công trường. Ở đây, dễ lác lác với những bữa tranh quăng cáo, hay những "áp phích" chiếu bóng, và biết đâu, lại không có kẻ lăm lăm mà cho rằng, đó là hình Vương Vũ, Lý Tiểu Long hay Khương Đại Vệ.

Tôi không muốn so sánh công việc làm của những người ở đây với lối suy tôn của Cộng Sản. Thường thì Cộng Sản có một lối suy tôn quá lộ. Tiếng "anh hùng" thường được chúng dùng bừa bãi như anh hùng gặp phân, anh hùng lao động, anh hùng nâng đũa... Chúng ta cần phải tiết kiệm danh từ anh hùng, nhưng cũng nên suy tôn một cách đúng mức. Và nhất là cần phải bình đẳng. Đừng để cho một ai có thể ghét được một vị anh hùng.

Nghĩ tới anh hùng đã chết, cái đó chưa đủ. Cần phải nghĩ tới những anh hùng còn sống. Nên sửa soạn ngay từ bây giờ một cuộc tiếp đón trọng thể những chiến sĩ trở về từ chiến trường Trị Thiên, Tây Nguyên hay An Lộc, Bình Long. Mỗi lần chiến thắng là một lần phải đề cao tên tuổi những người có công trong trận đánh ấy. Như thế mới gọi là sự biết ơn.

Còn như nếu sự rầy đánh bóng tên tuổi những người còn sống, thì những người ấy sẽ át cả uy thế của những người đã hy thế hiện nay, thì lại là chuyện khác. Cái đó xin miễn bàn...

ĐỀ HỨC CÀN

